

מתוק מדבש

כניסת השבת – 16.56
יציאת השבת – 18.05
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 18.34
(אופק חדרה)

יום שישי בשעה 16.00 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)
עיצור חי פאתר קול תלפון'

שבת קודש 15.00 - שיעור. 16.00 - מנחה.
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
הרכיב הפאיל פסט ה'!

שנה עשירית - גיליון 383
פרשת תרומה תשפ"ד

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
פנת' הכנסת 'פית יוסף' ו'אפסת אחיס' אפסת אולגה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

התשובה בסיפור נפלא: אדם עשיר הביט מבעד לחלון וראה איש עני מחטט בפחי האשפה. אמר העשיר 'ריבונו של עולם תודה שאני לא עני'.
אותו עני הביט סביבו וראה אדם תימהוני שמקפץ ברחוב, אמר העני 'ריבונו של עולם תודה שאני לא משוגע'.
האיש התימהוני ראה אמבולנס שלוקח אדם לבית חולים, אמר התימהוני 'ריבונו של עולם תודה שאני לא חולה'.
החולה רואה שמוציאים אדם שנפטר לקבורה ואמר 'ריבונו של עולם תודה שאני חי ולא מת'.
רק האמת לא יכולה לומר תודה!

ולמדנו זה שני דברים:
א. כמה צריכים להודות על עצם זה שאנו חיים.
ב. השמחה והעצב לא תלויים (כמעט) ב'אם היה לי כך וכך' אלא בנקודת המבט שלנו על עצמינו.
הדבר המעציב ביותר זה לראות כמה אין לי והדבר המשמח ביותר הוא לראות כמה יש לי כמו שאמרו: 'איזהו עשיר השמח בחלקו'!!!
וזו הדרך לשמחה חיצונית ופנימית בכל מצב. *מתוק מדבש!*

ויצקת לו ארבע טבעות זהב שתי טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על צלעו השנית (כה, יב)
רבנו ה'בן איש חי' זיע"א למד מכאן רמז נפלא:
הקדמה א': האדם הוא כדוגמת המשכן, הלב הוא ארון הברית ובתוכו אנו מצווים להכניס את 'העדות' שהם לוחות הברית – התורה הקדושה.
הקדמה ב': לפני המילה 'לב' נמצאות האותיות 'אך' שבא למעט. ואחרי 'לב' יש את האותיות 'גם' שבא לרבות. ובאה התורה ללמדנו שעלינו לשים 'שתי טבעות על צלעו האחת' מצד ימין של הארון שהוא הלב, והכוונה למילה 'אך' שבאה למעט שבענייני העולם הזה עלינו למעט. ומאיך עלינו לשים 'שתי טבעות על צלעו השנית' מצד שמאל של הלב שזו המילה 'גם' שבאה לרבות וללמדנו שבענייני העולם הבא עלינו לרבות. *מתוק מדבש!*

ויהיו תואמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן יהיה לשניהם לשני המקצעת יהיו (כו, כד)
רבנו ה'חתם סופר' זיע"א הביא חידוש מופלא:
הקדמה א': מובא בגמרא (מגילה יד, א) אמר רבי אבא בר כהנא: 'גדולה הסרת טבעת יותר מארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות שנתנבאו להן לישראל, שכולן לא החזירום למוטב, ואילו הסרת טבעת החזירתן למוטב'.
הקדמה ב': אצל רבקה נאמר 'והנה תומים בבטנה' ואצל תמר 'והנה תומים בבטנה' והסביר רש"י: 'לפי ששניהם צדיקים (תמר) אבל כאן (רבקה) אחד צדיק ואחד רשע. וכך נדרש הפסוק: 'ויהיו תואמים מלמטה' כל הנביאים נתנבאו על ישראל כדי שהם יהיו 'תואמים' – צדיקים.

ויקחו לי תרומה... מאת כל איש... (כה, ב)
מובא במשנה (תרומות ד, ג) שיעור תרומה - עין יפה, אחד מארבעים (לבית שמאי משלושים) בינונית (אחד) מחמישים והרעה (אחד) משישים.
רבי ניסים אלמליח זצ"ל הביא כי כל השיעורים הללו רמוזים בפסוק הזה: 'ויקחו לי תרומה' 'לי' = 40 שזה עין יפה שזו התרומה המובחרת. 'מאת כל איש' 'כל' = 50 שזה עין בינונית למי שקשה לו. 'מאת כל' ראשי תיבות מ"כ שזה 60 שזה עין רעה. *מתוק מדבש!*

ועשית ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו (כה, י)
'בעל הטורים': 'כל מידותיו היו שבורות, כחצאי אמות, ללמד שכל מי שלומד תורה, צריך לשבר ולהשפיל עצמו'.
הרב בניציון סנה שליט"א הביא רמז נפלא: מידות הארון היו שבורות לרמז שעבודתו של העמל בתורה לעולם אינה נגמרת, תמיד הוא עומד באמצע הדרך.
בעולם הרחב יש מושג 'גומר בית ספר' 'גומר אוניברסיטה' וכיו"ב... אבל בעולם התורה אין מושג של 'גומר ישיבה' אין בלימוד התורה סוף ועייפות. כשגומרים 'וזאת הברכה' מתחילים מיד 'בראשית' כשגומרים תהילים חוזרים ומתחילים 'אשרי האיש'. כשמסיימים מסכת מתחילים מיד מסכת אחרת.
בעניין זה ידוע כי ששה סדרי משנה מסתיימים במסכת 'עוקצין' ויש לשאול: הרי בדרך כלל מקובל לסיים בדבר טוב, אז איך בחרו לסיים ב'עוקץ' שהוא לכאורה לא טוב? מתרץ הרב סנה: זה בדיוק העניין, הסיום הוא לא סיום כי אנו מיד מתחילים מחדש מסכת ברכות וממילא מסיימים בברכה שהיא סימן טוב. *מתוק מדבש!*

ובצינין יציפות' מילתא דפד'חותא
אחד חולק הביתה ורואה את התינוק בצלפה כשהוא לבוש סליית ותפילין 'מה ציית לזו?' הוא צוצק לצולצרת. 'הוא ככה בלי הפסקה' צולנה הצולצרת, 'ניסיתי ככה דרך להרכיב אותו וסוף חשבתי, הרי כשאתה עס את התפילין אתה מיד נרדמ, אז חשבתי שאם זה מרכיב אותך, זה בטח ירכיב עס את התינוק...'

וצפית אותו זהב טהור (כה, יא)
הארון היה בנוי משלושה ארונות, הפנימי מעצי שטים כאשר מבחוץ היה ארון זהב ומבפנים ארון זהב. וחשבנו לומר בס"ד שיש כאן רמז ליהודי. 'זהב' רומז לשמחה ולאור. גם אם אתם מרגישים כמו עצים יבשים תאירו את עצמכם לשמוח בחלקכם כלפי חוץ וזה יביא לכם להרגיש שמחים בפנים.
ואם תשאלו - זה יפה מאוד רק איך מגיעים לזה?

אבל זה לא עזר כי התוצא הייתה 'ויחדיו יהיו תמים' דהיינו צדיקים ורשעים.

אבל 'אל הטבעת האחת' שהמן גרם למלך אחשוורוש להסיר 'כן יהיה לשניהם' לצדיקים ולרשעים להתחבר ולהתאחד ולחזור בתשובה, וכך זכו לגאולה. **מתוק מדבש!**

ופצוין סוכים מילתא דבדיחותא

דיברתי עם אינה על דבדל על חכ פורית ואז הוא אמר
ל: 'יש לנו לפורית עם 'אונני ומתי'...
זה כמו 'אונני הנן' רק בתוספת קרן או נגב'...

מנה אדר מלא דבדיס?

יעקב אבינו בירך את מנשה ואפרים שיהיו כדגים שנאמר 'וידגו לרוב בקרב הארץ' ונאמרו בזה כמה טעמים. אחת הסיבות היא: כשיורד גשם הדגים קופצים לעבר טיפות הגשם שיורדות. למה? האם חסר להם מים? לא, הסיבה היא כיוון שהמים שיורדים הם מים חדשים... ולכן בירך אותם יעקב, שכמו הדגים כך הם יאהבו ויתלהבו תמיד לשמוע חידושי תורה (שנמשלה למים).

והנה בפורים זכו עם ישראל לקבל את התורה מאהבה כמו שנאמר במגילה 'קיימו וקיבלו עליהם'.

ולכן חודש אדר הוא מזל דגים. **מתוק מדבש!**

ופצוין דבדיס מילתא דבדיחותא

אחד הדיס פלוטרינר עם אקוריוס ואמר: 'דוקטור,
נראה לי שהדס שלי חולה באפילפסיה (מחלת הנפילה ל"ע)
הרופא פותח את הדס ואמר: 'נראה לי דווקא שהדס
שלך נראה פחות טוב'. אמר לו האי: 'חכה, תראה מה קורה אתו כשצ'יכ'י אתו מהמיט'...'

והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה.... ופניהם איש אל אחיו (כה, ב')
חשבנו לבאר בס"ד: פרישת כנפי הכרובים מסמלת על חשיבותה של התפילה. יהודי צריך לפרוש את כפיו למעלה ולהבין שכל כוחו תלוי בקב"ה בלבד. ומה שנאמר 'פניהם איש אל אחיו' מלמד שעלינו להאיר פנים לכל אדם ולהתפלל על כל יהודי שנמצא במצוקה. **מתוק מדבש!**

רצוין וסיפור מחזק - מהי התרומה היקרה לה'?

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כה, ב')

מסופר על הבעל שם טוב הקדוש שיום אחד גילו לו מן השמים שיש יהודי צדיק שעובד את השם יותר ממנו, ואם ירצה יוכל לפגוש אותו ולהיווכח במו עיניו. לאחר שגילו לו, סיפר הבעל שם טוב את הסוד לתלמידיו, וביקש מהם להצטרף אליו כדי לחזות במו עיניהם את הנהגותיו של הצדיק.

לשם כך ביקש הבעל שם טוב מתלמידיו לבוא עמו אל היער, ולהתחבא מאחורי עצים, בהסבירו להם ששם עומד הצדיק להתגלות אליהם. נכנסו התלמידים לתוך היער, הסתתרו מאחורי העצים מתוך ציפייה לפגוש איזה צדיק גדול. שיערו בנפשם שאולי יזכו לראות את משה רבנו, או אולי את דוד המלך נעים זמירות ישראל...

בעודם מתרגשים ממה שהם עתידים לגלות, עבר לפניהם נער כפרי ההולך לדרכו לרעות את צאנו... אולם איש מהם

לא שת לבו לנער הזה... לתדהמתם החל הנער כורע על ברכיו וקרא בקול גדול: 'ריבנו של עולם! אני כל כך אוהב אותך! אבל מה אעשה? להתפלל - אינני יודע! לקרוא אינני יודע! ללמוד תורה אינני יודע!' אבל מה? יש דבר אחד שיודע אני לעשות! אני יודע לחלל בחליל, אז זה מה שאעשה לכבודך!

לקח הנער את חלילו והחל לחלל בכל כוחו לכבוד הקב"ה... מרוב מאמץ התעלף הנער ונפל על הרצפה.

עברו דקות מספר, שוב התעורר הנער ושוב קרא בקול: 'ריבנו של עולם! אני אוהב אותך, אני נשבע שאני אוהב אותך. מה אני יכול לעשות עבורך? אתה יודע מה? יודע אני לקפוץ ולהתגלגל! אז זאת אעשה למענך! ומיד החל הנער לקפוץ ולהתגלגל על הרצפה לכבוד השם, וגם הפעם עשה זאת עד שאפסו כוחותיו והתעלף...

הביטו תלמידי הבעל שם טוב בתעלוליו של הנער, ולא הבינו כלום, אולם הבעל שם טוב האיץ בתלמידיו לשתוק ולהמשיך להביט בנער.

שוב התעורר הנער וזעק בקול גדול: 'ריבנו של עולם אני אוהב אותך, ורוצה לתת לך מתנה, ומה אעשה וכסף אין לי? או, יש לי פרוטה שחוקה אחת! אותה רוצה אני לתת לך, תוכל לקנות בה מה שתרצה! מיד זרק הנער את הפרוטה כלפי מעלה!...

באותו רגע יצאה יד מן השמים ותפסה את הפרוטה. מתנתו של העני התקבלה!!!

או אז הבינו התלמידים שיהודי זה ומעשיו רצויים ואהובים לפני ה'. הנער שהיה פשוט ותמים באהבתו לה', נתן לה' את כל אשר לו במסירות נפש וכידוע, רחמנא ליבא בעי - הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב! את העבודה הפנימית והאמתית, את אהבת ה' ויראתו הפשוטה!

בפרשתנו הקב"ה מצווה את משה רבנו לאסוף תרומות להקמת המשכן ואומר הפסוק **'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כה, ב')**

בעל ה'דברי יחזקאל' זיע"א מסביר נפלא: 'תרומה' היא לשון הפרשה, ואמר הכתוב 'מאת כל איש אשר ידבנו ליבו' כלומר מכל איש אשר לבו יתאוה ויחשוק לאיזה דבר 'תקחו את תרומתי'.

אחים יקרים! הקב"ה מעריך וחפץ בתרומתם של אילו שמאוד רוצים גם אם הם לא תמיד מצליחים. מאת אותו 'איש אשר ידבנו לבו' שיש לו את ה'רעותא דליבא' - רצון הלב, גם אם זה לא כל כך מצליח לו ממנו דווקא 'תקחו את תרומתי'!!!

ואנו מצווים 'והלכת בדרכיו' כיצד? בכך שגם אנו נעריך את ילדינו (וגם את עצמינו) לא רק לפי ההישגים שלהם או ההצלחות שאנו היינו רוצים שיעשו לנו, אלא בעיקר לזהות את ה'רעותא דליבא' - 'רצון הלב' שלהם (וגם שלנו) גם אם זה לא תמיד מתבטא במעשים גדולים.

וכמו שששר הזמר ביני לנדאו בשיר הנפלא 'מסעי':

'עוד יתגלה לפצוין' - עך כמה יקר כל דבש - וכף רצון'

בהצלחה... שבת שלום ומבורך!

לעני: אבי מורי ממוס בן ג'זרה ז"ל ואמי מורתני גיטה בת מנטה ז"ל
מורד חמי עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל
תמר בת מוזל ז"ל / מיימון ספירו בן מוזל טוב ז"ל
רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להעלחת: מכלוף מייבאל בן לואיז - רפו"ש / דקל מלכה - להעלחת
עופרי בת רחל - להעלחת / סוזן בת ימנה - רפו"ש
דוריאן הודיה בת נעמי ונועם חן בת שולה - רפואה שלימה
אורי ישראל - רפו"ש / אהרון בן מסעודה - רפו"ש